

til Rigsdagens Beslutning, hvorpaa vi havde at henvende vor Opmærksomhed. Af den Maade, hvorpaa Revisorerne have behandlet og have maattet behandle Sagen, har det imidlertid været en Følge, at der ikke har været et lidet Antal Antegnelser, der gik ud paa Erhvervelsen af Oplysninger og nærmere Forklaringer, efter hvis Erholdelse Revisorerne have formeent at kunne lade Antegnelserne bortfalde uden Indstilling til Rigsdagens Beslutning. Saadanne Bemærkninger have vi naturligviis ogsaa gennemgaaet, uden at vi dog, idet vi have fundet, at de, efter de meddeelte Oplysninger, kunde bortfalde, med Hensyn til disse Bemærkninger have formeent at burde gjøre Indstillinger til Thinget.

Hvad endeligen angaaer de egentlige Antegnelser, som enten alle Statsrevisorerne eller enkelte af dem have troet at burde indstille til Rigsdagens Beslutning, da er der nogle Punkter, med Hensyn til hvilke vi ikke have fundet sig Indstilling nødvendig, og saadanne have vi udtrykkelig foreslaaet at maatte bortfalde. I Henseende til enkelte Antegnelser ere vi komne til et andet Resultat, end Statsrevisorerne og angaaende saadanne have vi naturligviis gjort en forandret Indstilling til Landsthingets eventuelle Beslutning. I Henseende til de fleste Antegnelser ere vi derimod komne til det samme Resultat som Revisorerne, og vi have da ogsaa i Almindelighed Ord til andet optaget disse Indstillinger. Men vi maae dog forsaavidt bemærke, at det ikke forekommer os, at Statsrevisorerne have i alle Tilfælde været aldeles consequente i de Udtryk, i hvilke Indstillingerne have været affattede. Navnligen synes det ikke, at man aldeles consequent har benyttet Udtrykkene: „Udgiften bevilges“, „Udgiften billiges“, „Udgiften passerer“. Vi have i denne Henseende bestræbt os for at bringe nogen mere Consequents ind i Indstillingspuncterne, skøndt vi meget gjerne indrømme, at Saadant er vanskeligt at opnaae og vistnok heller ei ganske er lykkedes os. Udtrykket „Udgiften bevilges“ have vi saaledes troet aldeles at burde undgaae, idet vi have antaget, at Bevilgelsen af en Udgift kun kan stee ved en Lov, hvori alle Dele af den lovgivende Magt ere enige. Udtrykket „billiges“ have vi

derimod benyttet i de Tilfælde, hvor vi have anseet den omhandlede Udgift eller Fremgangsmaade begrundet. Udtrykket „passerer“ have vi derimod i Almindelighed benyttet, hvor Spørgsmaalet om en Udgift eller en Fremgangsmaade fra Regeringens Side er forekommet os tvivlsom. Heraf er det imidlertid blevet en Følge, at vore Indstillinger i de enkelte Tilfælde, skøndt ikke afvigende i Realiteten fra Statsrevisorernes, dog ere blevne lidt forskellige deraf i Udtrykkene, uden at dette altid er bemærket.

Efter at have forudskiftet disse faa Bemærkninger, troe vi det rigtigst, forinden vi gaae over til at omhandle de fra Statsrevisorernes Side fremsatte specielle Indstillingsposter, nærmere at omtale et Par almindelige Puncter, der findes udhævede i den ovenfor nævnte trykte Beretning af 6te December 1852.

Forsaavidt nu først angaaer de af Statsrevisorerne fremsatte Ønsker med Hensyn til Indretningen af Statsbogholderiet, Regnskabs-oversigternes Indretning, de specielle Bogholderier, der holdes ved forskellige af Ministerierne, og disses Overensstemmelse med Specialregnskaberne, da ere disse Ønsker vistnok i alt Væsentligt vel begrundede. Men det er at haabe, at Revisorerne i den følgende Tid selv ville kunne foranledige de i saa Henseende fornødne Forandringer og Modificationer. Thi Udvalget er med Statsrevisorerne aldeles enige i, at Følgerne af Statskassens og dens Bestyrelses tidligere Afsondring i mange større og mindre, af forskellige Hensyn indrettede og med stor Selvstændighed udfyrede Dele, der tildeels bleve behandlede efter forskellige Grundsætninger, ikke paa een Gang lade sig gøre, men at der maa hengaae længere Tid, forinden de rigtige Grundsætninger gøre sig selvstændigt gjældende, og Erkendelsen af samme gennemtrænger de mange forskellige Forretningsførere, hvis større eller mindre Medvirkning er nødvendig, for at Alt i den hverste Detail skal kunne ordnes derefter.

Statsrevisorerne have dernæst fundet det paafaldende, at Statskassens forskellige Dele afslutte deres Regnskaber for Finantsaaret til meget forskellige Tider efter dettes Udløb. Ved Finantsministeriets, i Henhold til konge-